

byl tento dnes obžalovaný jeho bratr nebo jiný příbuzný dokázal alibi...

Ale soud veškeré další důkazy zamítl a prohlásil průvodní řízení za skončené.

Po temperamentním a vášnivém řečnickém souboji stát. zástupce dra Papíka s obhájcem odebral se soud k poradě, načež vynesl rozsudek, jímž se obžalovaný František Urban z činu za vinu mu kladeného osvobozuje. V důvodech uvedl soud, že objektivně pokládá zažalovaný čin svědectvím Aloise Urbana a zejména jeho ženy za prokázaný, subjektivně však že není dokázáno, že by byl žalovaný vyžadoval vědomě křivého svědectví od Aloise a nemůže se beze všeho přejítí přes hájení obžalovaného, že jen chtěl, aby dosvědčil Alois to, co mezi zedníky sám, nebyv nikým vyzýván, povídal. Těmito jeho řečmi mohla v obviněném vzniknouti víra, že Alois Urban skutečně něco bližšího ví, o čem nechce však mluvit, a chtěl jej proto donutit, aby u soudu řekl vše, co ví a co na stavbě tehdy vzdáleně naznačil.

Státní zástupce proti tomuto rozsudku podal a provádí zmateční stížnost, takže věc dostane se ještě k Nejvyššímu soudu. —ff—

Mluví-li dva totéž — není to totéž!

Položme si otázku poněkud jinak, než odpovídá nám nadepsané přísloví. Jest to totéž, jestliže jedna a táž osoba mluví o jisté věci po dvakráte a po dvakráte podstatně rozdílně? Jest to jedna či dvojitá výpověď? A je-li dvojitá — které z ní uvěřiti?

Kterýsi krajský soud v Čechách odsoudil před nedávnem porodní asistentku pro § 144 tr. zák. (vyhnání plodu), jehož podle žaloby a stejně znějícího rozsudku měla se dopustiti tím, že kterési těhotné ženě pomohla k její výslovnému přání od blížících se starostí mateřských. Rozsudek, jakých jest v roce na sta.

Leč okolnosti, jež ho provázely, jsou velmi zajímavé. Bude se jimi v těchto dnech obíratí Nejvyšší soud v Brně.

Obvinění asistentky spočívalo jediné na seznání domněle poškozené paní. Seznání toto učinila paní ta v nemocnici, kam byla v horečce na rychlo dopravena. Tato výpověď byla zaprotokolována vyšetřujícím soudcem a tento protokol byl jediným podkladem pro lékaře, kteří jako znalci podávali o věci nález a posudek. Posudek znaleců vyzněl pro žalovanou nepříznivě.

Při hlavním přelíčení, k němuž však pro zdánlivou průhlednost případu nebyli povoláni znalci, prohlásila domněle poškozená paní, že její údaje v nemocnici zaprotokolované nejsou správné, že tehdy mluvila v horečce, že vlastně jen přisvědčovala tomu, co jí ve formě otázek bylo kladeno do úst. Věc byla prý vpravdě jiná. Nešlo o nedovolenou pomoc, nýbrž o pouhé vyšetření. Potrat byl zaviněn při zpáteční cestě výlučnou vinou domněle poškozené. Na věci nemá asistentka prázdné viny, iážto toliko vyšetřila stav a konstatovala asi 3 měsíční těhotenství.

Krajský soud z těchto dvou různých, ba kontrárních výpovědí vybral si onu první a odsoudil obžalovanou asistentku ku trestu

čtyřměsíčního a bezpodmínečného žaláře.

Poštížená vyhledala si nového obhájce v osobě známého odborníka JUDra Jaroslava Mellana, advokáta na Vyšehradě, a zmateční stížností domáhá se zrušení rozsudku, poněvadž základna, na níž znalci vypracovali svůj obžalované nepříznivý rozsudek, se druhou výpovědí shroutila a jest nutno dotázati se znalců, zda nemají, co by změnili na svém posudku za existence nové a kontrární výpovědi jediné svědkyně.

Případem bude se obíratí Nejvyšší soud v Brně v nejbližších dnech a samozřejmě že o tomto právně velmi zajímavém případě nepomeneme svému čtenářstvu podati zprávu.

Lacino získané pozemky.

(Nejvyšší soud v Brně.)

Jako zajímavou ukázkou, jak někdo zcela zákonným způsobem zadarmo získá značný majetek, přinášíme dva soudní případy:

V roce 1924 potřebovala Horní a hutní společnost v Mor. Ostravě pozemek na parc. č. 396 v Mor. Horách, jehož chtěla použití k účelům závodním. V pozemkových knihách připsána byla parcela na jméno Leopold Bronner v Mor. Ostravě, jemuž nabízela Horní a hutní společnost značný obnos, asi 30.000 Kč, za odprodeje. Nyní se však přišlo na zajímavou věc. Parcela byla sice připsána L. Bronnerovi, pozemku však přes 30 roků užíval Josef Krupník, rolník v Nové Vsi. Jakmile se tento dosud neznámý majitel dozvěděl o nabízeném obnosu, nelenil ani na okamžik a nechal si parcelu zaknihovati do pozemkové knihy na svoje jméno na základě práva vydržecího, neboť byl jejím držitelem přes 30 let. Z toho přirozeně povstal soudní spor, mezi jehož období nabízela Horní a hutní společnost oběma jmenovaným, majiteli pravému i nepravému, výkupní cenu napolovic. Krupník však trval na svém, že jediné on je pravým držitelem parcely a nikdo jiný.

První jednání o sporu konalo se u krajského soudu v Mor. Ostravě za předsednictví v. s. r. Valečky. Soud rozhodl ve prospěch rolníka Krupníka a rozsudek nabytí mocí práva rozhodnutím Nejvyššího soudu v Brně, který nařídil, aby parcela č. 396 v Mor. Horách zavtělena byla do vlastnického práva pro Josefa Krupníka, jemuž současně přináležejí i nabízená kupní cena za pozemek.

*

Podobný spor prohrálo město Mor. Ostrava a Horní a hutní společnost proti majitelce usedlosti Emilii Tiché v Mor. Horách. Tato žena užívala po celých 40 let pozemků na parcelách č. 597 a č. 591 v Mor. Horách, z nichž první patřila Horní a hutní společnosti, druhá pak obci Mor. Ostrava. Ani obec ostravská, ani Horní a hutní společnost neměly tušení, že pozemky jsou připsány na jiná jména, až teprve v roce 1922, když společnost vyměřovala své pozemky, zjistila, že parcela č. 597 patří jí. Úředník Evžen Hartmann v důsledku zjištění nechal na nové pozemkové čáře zasaditi hraniční kámen. Tichá se ovšem se změněnou

situaci nespokojila a zažalovala jak Horní a hutní společnost, tak i úředníka Hartmanna na odstranění kamene. Spor trval přes 3 roky, dvakrátě dostal se před Nejvyšší soud v Brně, až nyní rozhodnuto, že parcely, jichž žalobkyně užívala po dlouhá léta nejen sama, ale i její předchůdcové, přináležejí Emilii Tiché.

Na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně uznala nyní Horní a hutní společnost, že pozemek parc. č. 597 patří Tiché, a nechala tento zavtělít na její jméno. Obci Mor. Ostravě nezbývalo jiného, než učiniti s parcelou č. 591 totéž, neboť se o pozemek po celých 40 let nikdo od obce nestaral. Tímto zajímavým postupem skončeny oba spory, skuteční majitelé zmizeli a noví právní cestou nalezeni. —ld

Válečná lichva.

(Nejvyšší soud v Brně a krajský soud v Plzni.)

Vysoce zajímavé a zásadní rozhodnutí vydal Nejvyšší soud v Brně, které bude míti v zápětí od dosavadní praxe zcela odlišné posuzování přečinů a přestupků válečné lichvy. Doposud byli obchodníci, kteří zboží denní potřeby prodávali za přemrštěné ceny, žalováni pro porušení velmi přísného zákona ze dne 17. října 1919 o trestání válečné lichvy. Paragraf 7. tohoto zákona stanoví, že každý, kdo žádá za předměty potřeby zřejmě přemrštěnou cenu, tuto dává sobě slibovati nebo poskytovat, využívaje mimořádných poměrů vyvolaných válkou, má býti pro přestupek potrestán tuhým vězením od 14 dnů do 6 měsíců, a když neoprávněný zisk přesahoval aneb měl přesahovati 2000 Kč, tuhým vězením od šesti měsíců do tří let a kromě toho peněžitou pokutou od jednoho tisíce do půl milionu korun.

V letě 1924 konány byly v okolí Nýrska vojenské manévry. Příliv vojnů do Nýrska měl v zápětí všeobecné stoupání cen potravin a nápojů. Této konjunktury využili mimo jiné i dva nýrští řezníci, Josef a Petr Altmannové, bratři, a zdražili vešperové maso o 2 Kč na kilogramu. Kromě toho Petr Altmann, který mimo řeznictví má i hospodu, zdražil také pivo.

Na oba bratry podalo státní zastupitelství žalobu pro lichvu ve smyslu výše uvedeného zákona, a oba skutečně také byli krajským soudem v Plzni odsouzeni: Josef Altmann do tuhého vězení na 14 dní a k pokutě 1000 Kč, Petr Altmann do tuhého vězení na jeden měsíc a k pokutě 2000 Kč.

Proti tomuto rozsudku ohlásili a provedli oba obžalovaní zmatečnou stížnost, které Nejvyšší soud v Brně vyhověl, rozsudek krajského soudu v Plzni zrušil a nařídil nové projednání žaloby.

V důvodech svého rozhodnutí vytkl Nejvyšší soud prvnímu rozsudku, že plzeňský soud nezjistil, zda obžalovaní řezníci nepřiměřeně zdražili maso v důsledku poměrů vyvolaných světovou válkou. Naopak plzeňský soud vyřkl v rozsudku, že řezníci zdražili maso a pivo v důsledku z výše uvedené potřeby těchto potravin, vyvolané přívalem vojska k manévřům. Poněvadž však v § 7. lichevního zákona obsaženo jest ustanovení, že podstatnou známkou předražování je právě jen

využívání mimořádných poměrů vyvolaných válkou, dovozuje Nejvyšší soud, že soud první instance, odsoudil-li obžalované na základě tohoto zákona, nezbytně měl zjistiti, že v srpnu 1924 byly v Nýrsku ještě mimořádné poměry vyvolané světovou válkou, v čem tyto poměry spočívaly a že obžalovaní těchto mimořádných poměrů, světovou válkou vyvolaných, využili k požadování vyšších cen za maso a pivo. Těmito mimořádnými poměry, vyvolanými válkou, jsou na př.: zvýšená spotřeba, zmenšená výroba, obmezená nabídka a pod.

Na základě tohoto judikátu musil krajský soud v Plzni nyní znovu jednati o žalobě na oba řezníky a poněvadž je při svém rozhodování vázán náhledem Nejvyššího soudu, musil ovšem oba obžalované osvoboditi, poněvadž neshledal, že by v Nýrsku v srpnu 1924 při prodeji masa a piva byly ještě působily poměry vyvolané světovou válkou, nýbrž musil přiznati, že obžalovaní zdražili své zboží jen proto, že byla po něm větší poptávka, nastala příchodem velkého počtu vojska.

Tento judikát Nejvyššího soudu, spočívající na slovném znění zákona lichevního, bude míti asi za následek, že zákona tohoto bude moci býti použito nadále už jen na lichevní čachry s byty, neboť jedině předražování bytů a jich nedostatek jsou ještě důsledkem poměrů vyvolaných válkou světovou. Ve všech ostatních oborech snad už není těchto poměrů, ježto je dostatek zboží všeho druhu. —rk—

Když četníku uteče trestanec.

Vladimír Pavlík je muž inteligentní, z dobré rodiny, která mu poskytla tolik vzdělání, aby se mohl státí platným členem lidské společnosti. Ale Pavlík dostal se na scestí a dal přednost živobytí lehkému před poctivou prací. Během času stal se z něho rutinovaný podvodník a specialisoval se zejména na podvody sňatkové, v nichž docílil znamenitých úspěchů. Dle toho také vypadá trestní jeho listek.

Dne 27. srpna převzal četnický strážmistr Jaroslav Jirovský z Kostelce n. L., přidělený tehdy eskortní četnické stanici v Praze, o 5. hod. ráno trestance Vladimíra Pavlíka, oblečeného v šat civilní, aby ho z trestnice na Pankráci dopravil do trestnice v Kartouzích u Jičína. Strážmistr znal již Pavlíka, neboť již před rokem dopravoval ho z Prahy ke krajskému soudu v Kutné Hoře a zpět, a poněvadž bylo mu známo, že Pavlík má těžkou chůzi, nedal mu ani pout, tím spíše, když Pavlík prosil ho, aby ho ušetřil té hanby, a slíbil, že se vůbec nepokusí o útěk.

Strážmistr tedy mu pouť nepřiložil a dovedl ho na Masarykovo nádraží, kde vsedli před 6. hod. ráno do vlaku, jedoucího přes Poříčany do Jičína. Seděli vedle sebe v malém kupé, a když se blížili stanici Rožďalovice, prosil trestanec četníka, aby mu dovolil podívat se uzavřeným oknem na toto město, na něž má určité vzpomínky. Strážmistr dovolil mu vyjítí před kupé na chodbičku a tam se oknem dívatí. Při tom dvěře do kupé byly otevřeny, takže trestanec byl na dosah četnickovy ruky. Za stanicí Rožďalovice žádal Pav-